

Arrest

nr. 207 718 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VERGAUWE
Belzeelsestraat 40
9940 EVERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2018.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat de verwerende partij geen administratief dossier en geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

Gelet op artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet dienen de door de verzoekende partij vermelde feiten aldus als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat het bevel gewoon stelt dat zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, dit zonder vermelding van de inhoud van dit artikel. Ze stelt dat deze motivering uiteraard niet voldoende is en wijst erop dat als het gaat over die vereiste documenten zonder te preciseren welke, gesteld moet worden dat er in België meerdere personen verblijven die over geen documenten beschikken of een visum en ten aanzien van wie geen bevel om het grondgebied te verlaten, wordt genomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name de artikelen 7, alinea 1, 1° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij in het bezit is van een geldig paspoort maar dit paspoort niet voorzien is van een geldige visumstempel. De gemachtigde geeft daarnaast aan dat de verzoekende partij geen verblijfstitel heeft op het moment van haar arrestatie. De verzoekende partij betwist in geen geval deze motieven zodat zij er geen afbreuk aan kan doen. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat louter een artikel wordt vermeld zonder enige precisering.

Waar zij stelt dat er in België meerdere personen verblijven die over geen documenten beschikken of een visum en ten aanzien van wie geen bevel om het grondgebied te verlaten, wordt genomen, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat in het ene geval wel wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet aantoonde dat het over gelijkaardige situaties zou gaan, ook al is er sprake van meerdere personen die illegaal op het grondgebied verblijven. De verzoekende partij beperkt zich overigens tot loutere beweringen, zonder de kritiek te staven met enig begin van bewijs.

In zoverre de verzoekende partij wijst op een hangend annulatieberoep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en betoogt dat niet zonder meer kan besloten worden haar een bevel te geven om het land te verlaten, moet vastgesteld worden dat een annulatieberoep gericht tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing. Er wordt ook op gewezen worden dat zulk hangend beroep de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Uit niets blijkt dus dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijk beroep moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Eén en ander klemmt des te meer nu het louter instellen van een annulatieberoep tegen een

afwijzingsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (cf. RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde "privilège du préalable" - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat er op het moment van de bestreden beslissing een hangend annulatieberoep was bij de Raad kan zodoende geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM. Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat betrokkene in Wetteren zou wonen met haar man en haar twee minderjarige kinderen waarbij wordt aangegeven dat het hele gezin illegaal is en samen dient terug te keren naar Armenië. De gemachtigde oordeelt dat aangezien de familiale eenheid bij verwijdering niet verbroken wordt, een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk kan worden gemaakt. Het feit dat de kinderen in België naar school gaan is volgens de gemachtigde geen reden om in België te blijven. Er wordt in dit verband aangegeven dat onderwijs ook in Armenië kan worden gevolgd en dat het recht op onderwijs bovendien niet absoluut is. In de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat betrokkene en haar gezin reeds 11 jaar in België verblijven. De gemachtigde stelt hierbij dat langdurig verblijf echter niet automatisch een recht op verblijf opent. Hij geeft aan dat betrokkene het grootste deel van haar leven in Armenië doorbracht, dat zij de taal nog kent en mogelijk nog familie/vrienden/kennissen in Armenië heeft wonen. Er wordt geoordeeld dat het voor haar waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in Armenië. De gemachtigde concludeert dat van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het privéleven dus evenmin sprake is. Door louter te wijzen op haar gezinsleven en te stellen dat het gezin in volle ontwikkeling is, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het IVRK in het derde middel, moet erop gewezen worden dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c); RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Volledigheidshalve wordt nog benadrukt dat, zoals hoger weergegeven, in de bestreden beslissing bovendien uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over de minderjarige kinderen, het feit dat zij in België naar school gaan evenals het gegeven dat het gezin reeds 11 jaar in België verblijft. Door louter te beweren dat de kinderen - die overigens de Armeense nationaliteit bezitten - geen enkel contact of binding hebben met het land van herkomst, enkel de taal kennen die in België wordt gebruikt en vrienden thans enkel in België kunnen vinden, doet de verzoekende partij in geen geval afbreuk aan de concrete motieven in de bestreden beslissing.

De middelen lijken ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 10 april 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 juni 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 maart 2018

opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van verzoekende partij volhardt in de motieven van het verzoekschrift en stelt een tweede lezing te wensen. Ze wijst erop dat op het moment van het nemen van de beslissing nog een andere procedure hangende was, die ondertussen afgesloten is. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

3.4 De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door te volharden in haar verzoekschrift en louter te stellen een tweede lezing te wensen geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 27 maart 2018 werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat op het moment van het nemen van de beslissing nog een andere procedure hangende was, stelt de Raad vast dat op voormeld betoog middels de beschikking van 27 maart 2018 reeds werd geantwoord.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 27 maart 2018 opgenomen grond moet vastgesteld worden dat de middelen ongegrond zijn.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU